

**БДЕЎБУД
БАЛДАЧУ**

**МИНУТА
ДО
ПОЛУНОШ**

РОМАН

Превел от английски
МИЛКО СТОИМЕНОВ

ОБСИДИАН
СОФИЯ

DAVID BALDACCI
A MINUTE TO MIDNIGHT

Copyright © 2019 by Columbus Rose, Ltd.

All rights reserved

Превод © *Милко Стоименов*
Худ. оформление © *Николай Пекарев*
Снимка на корицата © *Arcangel*

ОБСИДИАН
София 2021

ISBN-978-954-769-511-5

1

Тя отново навлезе в Долината на смъртта.

Само че тази „долина“ бе в щата Колорадо – така наричаха мястото, където се намиреше „Флорънс“, най-строго охраняваният федерален затвор в Америка. Наоколо наистина миришеше на смърт заради безбройните престъпления, извършени от онези, които излежаваша присъдите си тук.

През целия път насам специален агент Атли Пайн бе пришпорвала своя верен кон – тюркоазен форд мустанг, модел '67, с бежов гюрук. Бе посветила цели две години на реставрирането му заедно с първоначалния му собственик, възрастен агент от ФБР, който стана неин неофициален ментор скоро след дипломирането ѝ в Академията в Куонтико. След смъртта му се оказа, че ѝ е завещал колата, и тя вече не можеше да си представи живота си без нея.

Сега, след шеметното пътуване, Атли Пайн седеше в мустанга на паркинга на затвора, докато се опитваше да подреди мислите си и да събере кураж преди срещата си с едно чудовище, което се открояваше сред останалите отвратителни същества тук. Обитателите на „Флорънс“ до един бяха като изпълзели от кошмар. Общо бяха избили хиляди хора, без да изпитат и капка разкаяние.

Пайн бе облечена в черно. Изключение правеше единствено бялата ѝ блуза. Служебната значка проблясваше на ревера на якето ѝ. Преминаването през охраната ѝ отне десетина минути. Наложиха се да предаде и двете си оръжия – основния си пистолет „Глок 23“ и резервния – „Берета Нано“ само с осем патрона, който държеше в кобур на глезена. Чувстваше се гола без пистолетите си, но затворите си имаха правила. И поради очевидни причини едно от най-важните забраняваше въоръжени посетители.

Пайн седна на твърдия неудобен стол в стаята за свиждания и обви дългите си крака около металната му основа. Срещу нея имаше дебела стъклена преграда. Човекът, с когото трябваше да се срещне, скоро щеше да се появи от другата страна на преградата. Няколко минути по-късно шестима едри надзиратели въведоха окования Даниъл Джеймс Тор и излязоха едва след като закачиха веригата му за стоманената халка в пода. Надзирателите оставиха пазителката и нарушителя на закона, разделени от здравето поликарбонатно стъкло, което можеше да спре повечето видове куршуми.

Тор притежаваше внушителна физика – беше висок сто деветдесет и четири сантиметра и заковаваше стрелката на кантара на сто и трийсет килограма. И макар отдавна да бе прехвърлил петдесет, мускулите му бяха като на професионалист от Националната футболна лига. Пайн знаеше, че тялото му е покрито с татуировки, много от които бяха направени от жертвите му. Очевидно беше изпитвал такава увереност в контрола си над тях, че им бе позволявал да държат остри инструменти, с които са можели да сложат край на кошмарите си. Въпреки това нито една от тях не бе по-сигнала на своя мъчител.

Даниъл Джеймс Тор беше урод не само на външен вид, но и психически: нарцистичен социопат, както гласеше диагнозата, поставена му от всички специа-

листи, които си бяха имали работа с него. А това безспорно беше най-страховитата комбинация, с която природата бе в състояние да удостои едно човешко същество. Не че Тор убиваше жертвите си, воден от омраза, ни най-малко. Обяснението бе далеч по-страшно. Той просто не беше в състояние да изпита съчувствие или жалост към когото и да било. Интересуваше се само от собственото си удоволствие. И не виждаше друг начин да си го достави, освен като убива. Беше погубил трийсет и четири живота – поне такъв беше потвърденият брой на жертвите му. Пайн и колегите ѝ от ФБР подозираха, че в действителност може да са два и дори три пъти повече.

Главата на Тор бе обръсната, лицето му – също. Студените му безчувствени очи се взираха в нея така, както любопитна змия разглежда плячката си, преди да се нахвърли върху нея. Зениците му бяха като на хищник и единствената мисъл зад тях бе как да убива. Пайн знаеше, че закоравял престъпник като Тор е в състояние да изиграе всяка роля, за да заблуди жертвата си, включително да се престори на напълно нормален човек. А това само по себе си беше ужасяващо.

– Пак ли ти? – попита снизходително той.

– Казват, че третият път е на късмет – отвърна спокойно тя.

– Започваш да ме отегчаваш. Гледай да си заслужиш.

– Миналия път ти показах снимка на Мърси.

– И аз ти отговорих, че се нуждаеш от още информация.

Въпреки твърдението му, че посещенията ѝ го отегчават, тя беше наясно, че Тор се нуждае от обект, над който да доминира. Нуждаеше се от внимание, което да оправдае самото му съществуване. Пайн възнамеряваше да използва това за своите цели.

– Казах ти всичко, което знам.

– Каза ми всичко, което си мислиш, че знаеш. Гово-

рихме за това миналия път. Нарекох го „домашно“. Подготви ли си домашното? Или ще ме разочароваш?

Пайн вървеше по много тънък лед. Тя го знаеше и – което бе по-важното – Тор също. Искаше да го ангажира в разговора, без да му позволи да доминира. А това явно го отегчаваше.

– Може би имаш идеи, които ще са ми от помощ?

Той я изгледа мрачно.

– Каза, че сестра ти е била на шест, когато са я от-
влекли.

– Точно така.

– Посред нощ. Някъде близо до Андерсънвил, Джорджия. Ти също си била в стаята.

– Да.

– И смяташ, че съм те ударил, но не съм те убил.

– Счупи ми черепа.

– И съм си тананикал нещо, за да реша коя от двете да взема?

– Онче-бонче, счупено пиронче.

– Значи от когото и да започнеш да броиш, стихчето винаги ще свършва върху другия заради четния брой срички.

Тя се наведе напред.

– Затова ли избра да започнеш от мен? Защото си знаел, че Мърси ще изгуби?

– Много бързаш. Карай по-полека, ако искаш да стигнеш някъде.

Пайн инстинктивно реши да отвърне на удара.

– Няма какво да протакаме.

Тор се усмихна и подрънка с оковите си.

– Разполагам с цялото време на света.

– Защо реши, че аз трябва да живея, а не Мърси? Случайност ли беше?

– Не се поддавай на чувството за вина само защото си оцеляла. Освен това не ми се занимава с ревли. – Тор се усмихна и добави: – Въпреки че ме чакат повече от трийсет доживотни присъди.

Той се гордееше с тях и Пайн добре го съзнаваше.

– Искам да знам защо – отвърна спокойно тя.

– Казваш, че съм ти счупил черепа. Можела си да умреш.

– Но не умрях. А ти никога не си оставял жива някоя от жертвите си.

– Това противоречи на собственото ти твърдение, че аз съм бил нападателят онази нощ. Не мислиш ли?

– Не.

– Добре, ще се опитам да бъда по-ясен. Спомняш ли си друг случай, когато съм отвлякъл шестгодишно дете от стаята му и съм оставил жив свидетел?

– Не.

– Тогава защо смяташ, че съм го направил аз? Защото твоят хипнотерапевт е извлякъл от теб подобен спомен? Странно нещо е хипнозата. Чувал съм, че греша в половината случаи, а може би дори в повече. Ти обаче си ме проучвала във ФБР. Всички го правят, аз съм в задължителната литература – добави равнодушно той, макар Пайн да забеляза нотка на гордост в думите му. – Казваш, че по това време съм действал в Джорджия. Знаеш ли какво си мисля? Хипнозата не е извадила наяве реален спомен, а е предоставила основа, на която да стъпиш, за да стигнеш до определен извод. И това е извод, който вече си била направила благодарение на външна информация. – Тор поклати глава. – Подобни твърдения никога не биха издържали в съда. Обвиняваш мен, защото търсиш да обвиниш някого, но не разполагаш с истинския извършител. В паметта ти има бели петна. Толкова отчаяно искаш всичко това да приключи, че си готова да приемеш и една лъжа.

Тя не каза нищо, тъй като в думите му имаше логика. Докато разсъждаваше върху тях, Тор каза:

– Агент Пайн, чуваш ли ме? – После раздрънка отново веригите си и добави: – Ехо, ФБР! Започвам да губя интерес!

– С течение на времето си променил тактиката си. Не всичките ти нападения си приличат. Те са еволюирали.

– Разбира се. Както е при всяка друга професия – колкото по-дълго я упражняваш, толкова по-добър ставаш. Аз не правя изключение. Бих казал, че съм правилото в моята... област.

Започна да ѝ се повдига от последните му думи. Тя знаеше, че той очаква да види отвращение, изписано на лицето ѝ, защото си позволяваше да представя престъпленията на серийните убийци като професия. Пайн нямаше намерение да му достави подобно удоволствие.

– Съгласна съм, но това само потвърждава моя извод. И да не си го правил преди, не означава, че никога не би го направил. Сам каза, че си се усъвършенствал. Че начинът ти на действие е еволюирал.

– А знаеш ли по-късен случай, в който да съм постъпил по този начин?

Тя очакваше и този въпрос.

– Не знаем истината за всичките ти жертви, нали? Затова няма как да ти отговоря категорично.

Тор се облегна назад и се усмихна леко на находчивостта ѝ.

– Искаш отговор, така ли? Дали съм бил аз или не. Прост и ясен отговор.

– Отново ще кажа, че това няма да ти струва нищо. Няма да те екзекутират, дори да си ти.

– Мога да те излъжа и да кажа, че си права. Това ще те удовлетвори ли?

– Аз съм агент на ФБР.

– Какво трябва да значи това?

– Значи, че се нуждая от...

– От тяло, или по-точно, от скелет, тъй като са минали твърде много години, нали?

– Нуждая се от потвърждение – отвърна лаконично Пайн.

Тор сви рамене.

– Опасявам се, че не знам къде са погребани всички тела.

– Да не казваш, че онези приказки за фотографската ти памет не отговарят на истината?

– Съвсем не. Просто съзнателно забравих някои хора.

– Защо?

Той се приближи към стъклото и отговори:

– Защото не заслужавах да ги запомня, агент Пайн. Не искам да помагам на всеки хленчещ роднина, дошъл да ме пита къде съм заровил нечии останки. Не си падам по тези неща, ако все още не си забелязала.

– А спомняш ли си къде зарови Мърси?

– Ще трябва да се върнеш и да си поговорим отново. Вече се изморих.

– Но разговорът едва започна – отвърна тя и в гласа ѝ се прокрадна притеснение.

– Наричай ме Дан.

– Моля?

– Това е третата ни среща. Време е да минем на малки имена, Атли.

– Ами ако не искам?

Той събра длани и отвърна:

– В такъв случай съдбата на бедната сладка и вероятно мъртва Мърси Пайн ще остане загадка завинаги.

– Кога ще се срещнем отново?

– Точно след един месец, Атли. Аз съм зает човек. Затова изречи името ми или сме приключили завинаги.

– Добре... Дан.

Пайн излезе, прибра оръжията си и едва се удържа да не хукне обратно в затвора, за да пръсне главата на Дан.

Качи се в колата си и потегли обратно към Шетърд Рок, Аризона, където се намираше офисът ѝ. Тя беше единственият федерален агент в обширна, но слабонаселена територия. Час по-късно на телефона ѝ постъпи

сигнал за спешен случай. Беше отвлечено малко момиче. Заподозреният, който шофирал сив нисан пикап, бил забелязан близо до сегашното ѝ местоположение.

В тази октомврийска нощ, озарена от пълна луна, боговете на закона и реда ѝ се усмихнаха, защото пет минути по-късно пикапът профуча покрай нея в противоположната посока.

Пайн направи обратен завой, при който изпод мустанга излязоха облаци дим. Гумите изсвириха пронизително в знак на недоволство, но бързо намериха сцепление с асфалта. Тя включи сините полицейски светлини, монтирани в радиаторната решетка, натисна до край хромирания педал на газта и се втурна да спасява живота на едно дете.

Докато преследваше пикапа, се закле, че този път няма да се провали.

2

При разследване на отвлечения правоохранителните органи се ръководеха от едно основно правило: да открият жертвата и похитителя възможно най-бързо и да блокират всички пътища за бягство. После можеха да действат по няколко начина. С груба сила или, ако е възможно, с преговори, които да убедят похитителя да не прибегва до насилие.

Шофьорът на пикапа видя проблясващите сини светлини и сви от главния път. Пайн разбра, че много скоро ще ѝ се наложи да реши какво да предприеме. Но поне познаваше терена. След втората си среща с Тор бе свърнала именно в тази отбивка, за да остане насаме със себе си и да подреди мислите си. Затова знаеше, че навлизат в дефиле, а единственият изход от него беше пътят, по който се движеха.

Тя се свърза с местната полиция: даде точното си